

Nr 386.

Av herr **Svensson** i Ljungskile **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 287, med förslag till förordning om krigskonjunkturskatt för år 1942, m. m.*

Enligt 2 § 2 mom. i Kungl. Maj:ts förslag till krigskonjunkturskatt för år 1942, prop. nr 287, skall från skattskyldighet undantagas fysisk person, för vilken för beskattningsåret fastställs ett till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerat belopp ej överstigande 6 000 kr. I den promemoria, som ligger till grund för Kungl. Maj:ts förslag, anförs som skäl för denna minimigräns bl. a. taxeringstekniska hänsyn. Ett stort antal deklARATIONER från småföretagare av olika slag skulle kunna lämnas helt utanför granskningsförfarandet i och med att deras taxerade belopp till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt befunnits ej överstiga 6 000 kr. En del myndigheter ha i sina remissyttranden delvis av liknande skäl påpekat, att minimigränsen för beskattning skulle sättas högre, t. ex. vid 8 eller 10 000 kr. Handelskammaren i Göteborg föreslår en så hög inkomstgräns som 20 000 kr.

Enligt vår mening finnes det vägande skäl, ej blott av teknisk natur, som tala för en något högre inkomstgräns än den som Kungl. Maj:t föreslagit. En hel del företagare, såsom fiskare, handlande, hantverkare och jordbrukare m. fl., som före kriget haft låga inkomster och arbeta med upplånat kapital, ha ett verkligt behov av att få använda en eventuell högre inkomst under nuvarande läge för att avbetala en del av sina skulder och konsolidera sin ställning, detta så mycket mera som man nödgas befara att nya svårigheter anmäla sig efter kriget. Vad fiskarena angår, tillkommer jämväl den synpunkten, att deras yrkesutövning är förenad med så stora risker, att de i detta avseende äro fullt jämställda med sjömännen, som icke påförs någon krigskonjunkturskatt för den merinkomst, som de erhålla under kriget. Enligt vad som framgår av propositionen, sid. 92, ha länsstyrelsen och prövningsnämnden i Göteborgs och Bohus län vid tillämpningen av 1941 års lag om krigskonjunkturskatt av praktiska skäl nödgats räkna med en jämförelseinkomst ej understigande 4 000 kr., vilket tillsammans med en medgiven skattefri merinkomst av 3 000 kr. leder till en högre minimigräns än den i årets proposition föreslagna.

Det kan i detta sammanhang också erinras om, att statsmakterna under början av kriget tillämpat ett rabattsystem på livsmedel av sådan beskaffenhet, att större familjer med 6- à 7 000 kronors taxerad inkomst till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt erhållit rabatt på livsmedel. Det finns alltså ingenting som hindrar, att en företagare med 4 à 5 barn, som före krisen hade en låg inkomst men under början av kriget hade lyckats förtjäna 6 à

7 000 kr. pr år, å ena sidan erhållit rabatt på smör och å andra sidan får erlägga krigskonjunkturskatt för en inkomst, som ansetts för låg för familjens behov. Exemplet torde visa, att det knappast är rimligt att med hjälp av krigskonjunkturskatt reducera inkomster, som för många människor anses ordinära eller t. o. m. för små för en större familjs uppehälle.

Om man höjer minimigränsen till ett taxerat belopp av 8 000 kr., så innebär detta en förmån endast för sådana företagare, som under jämförelseåren hade en lägre inkomst än 5 000 kr. Om dessa nu lyckas tjäna 7 à 8 000 kr., så kan resultatet ändå bli, att deras *medelinkomst* under några år — som innefatta tiden före, under och efter kriget — stannar vid en summa, som snarare ligger under än över en ordinär familjs behov.

Med stöd av det ovan sagda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att från krigskonjunkturskatt undantaga fysisk person, för vilken för beskattningsåret fastställs ett till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerat belopp ej överstigande 8 000 kr.

Stockholm den 30 maj 1942.

Wald. Svensson.

O. E. Sandberg.

O. Malmberg.
